

LA VIATGERA

Es diu que fa uns anys, a l'hotel que està al davant de casa meva, va aparèixer un mort. Segons el que van explicar en aquell moment, el cos sense vida d'una estrangera es va trobar el 21 de juliol del 2018 al lavabo d'una habitació. Malauradament, l'hotel va haver de tancar unes setmanes més tard per la mala premsa que aquest fet va ocasionar. Mai es va trobar una explicació raonable per al succés, així que les autoritats, per no alterar a la població d'Oliana, van decidir tancar el cas dient que va ser un suïcida, va ser l'únic que se'ls va acudir.

El meu carrer és habitualment bastant tranquil, no passen molts cotxes i les úniques persones que el travessen són els meus veïns o la gent que freqüentava l'hotel abans de l'incident. El peculiar d'aquell dia va ser el bullici que es va formar a l'entrada de l'hotel. Encara recordo perfectament el soroll que produïen tots els cotxes de policia i l'ambulància quan arribaven al carrer aquell fatídic dia, aquell rebombori em va torturar les orelles tota la tarda.

No n'he sabut molt més sobre aquell tema, tot i que va passar a uns metres de la meva llar. Tota la història va ser força coneguda entre la gent del poble, però mai m'hi vaig fixar realment fins que fa uns dies vaig trobar un paper de diari a la taula del menjador explicant que s'estaven apropant els cinc anys de l'estranya mort d'aquella dona.

Pel que explicava l'article, el cadàver de la pobra dona va tardar molt més a descompondre's del normal, indicatiu que la causa de la mort tampoc va poder ser res ordinari. Em va inquietar trobar-me aquell retall de diari enmig del meu menjador, ja que mai a la vida n'havia comprat un. Vaig concloure que potser l'havia deixat sense voler el repartidor que em va deixar la caixa de verdures aquell matí. Tot i això, no em vaig poder treure del cap el títol de l'article en tot el dia: ENCARA NO ES TROBA RAÓ PEL CAS DE LA VIATGERA. Així és com l'anomenaven: el cas de la viatgera.

Una vegada que vaig sortir de la feina, em vaig dirigir cap a casa per buscar informació sobre aquell esdeveniment. No estava ben segura de què buscar, o si tan sols trobaria alguna cosa, però una força dintre meu es va apoderar del meu ésser i necessitava saber-ne més.

Dues nits van passar fins que vaig trobar un article escrit a finals de juliol del 2018. Així és com em vaig assabentar que no era la primera vegada que morts inesperades i tràgiques succeïen en l'hotel, de fet, en la mateixa habitació. L'article ho descrivia com si fos un patró que es repetia cada cert temps.

De nit no em va entrar la son de cap manera, i donant voltes per la meua habitació, no vaig poder evitar fixar-me en uns ulls brillants provinents d'una finestra de l'hotel. Podria haver sigut algun animal, però aquells ulls no tenien pinta de ser res viu, semblaven algun tipus de llum segadora que em cridava l'atenció i em suplicava que m'ajuntés amb ella. De cop i volta, em va envair una sensació de malestar que em va recórrer tota l'esquena, vèrtebra per vèrtebra. Mai m'havia passat res semblant, llavors vaig entendre que no tenia cap altra opció, havia d'anar a veure què estava passant en aquell lloc.

No m'ho vaig pensar gaire, simplement em va venir l'impuls d'agafar una vella càmera de vídeo que tenia per casa i sortir del meu apartament. Per a quan em vaig adonar del que estava fent ja estava dintre de l'edifici. Sabia que res bo m'esperava allà, però hi havia quelcom, o potser algú, que anhelava la meua arribada.

Prenent un minut per reorientar-me, vaig observar la sala que fa uns anys va ser un magnífic vestíbul. Aquell hotel havia inaugurat als anys vuitanta i havia triomfat per la seva excentricitat en la decoració, però en ficar els peus en ell, em va donar un aspecte llòbrec que deixava ben clar que ningú havia passat per allà en un llarg temps.

Un sobtat sentiment claustrofòbic em va crear la sensació que les parets em queien a sobre, de manera que vaig haver de pensar en el meu proper pas: hauria de continuar la meva expedició o seria més prudent tornar a casa?

La meua lluita per prendre una decisió no va durar molt: la meua càmera va començar a gravar sola i jo senzillament la vaig seguir fins a les immenses escales que portaven a les habitacions. En aquell punt, ja no m'atrevia a fer mitja volta, ja no era jo qui tenia el control. El meu cor batejava més de pressa per cada graó que pujava, m'hi estava apropant, me'n quedava poc.

El sisè pis, on era l'habitació que estava buscant, estava ple de miralls de totes les mides i formes possibles. Algú els havia ficat allà després de la clausura de l'hotel, no hi eren presents a la decoració original. Tremolava tant que quasi no podia moure els peus per dirigir-me a la porta 304, però estranyament la càmera continuava gravant perfectament, no es movia en absolut. Vaig dubtar un segon quan tenia la mà esquerra al pom de la porta, i en girar el cap en direcció als miralls del costat, vaig descobrir que el meu reflex estava lleugerament borrós.

El cap em va començar a donar voltes, els meus ulls van deixar de veure, les meves orelles van deixar de sentir, la meua pell es va empal·lidir fins al punt que semblava neu, i segons més tard em vaig esfondrar al terra de l'habitació que havia obert quan estava caient.

No sé quant de temps va passar fins que em vaig despertar, ni com vaig passar d'estar a l'entrada de l'habitació a estar al lavabo, però quan em vaig reincorporar la càmera estava filmant des de l'aixeta la barreja d'ossos i trossos de mirall trencats que tenia al davant. No em va sorprendre ni espantar, d'alguna manera em semblava familiar. La meua mà esquerra va cobrar vida, i tota sola va enfonsar-se dins la barreja, com si estigués posseïda. Abans de poder reaccionar, un crit atroç em va alarmar.

En girar-me, una veu m'implorava:

-Surt d'aquí, surt ja, no perdis temps, marxa, pel que més vulguis, escapa't.

-Escapar-me de què?

-De tu mateixa.

No necessitava escoltar res més, era moment de tornar a casa. No m'ho vaig pensar dues vegades per marxar, i em vaig intentar precipitar a la sortida, però la càmera tenia diferents plans per a la nit.

Es va quedar immòbil, ni amb la força de vuit homes es mouria del seu lloc. No tenia temps per barallar-me amb la càmera, així que vaig sortir corrents, sentint un ésser sense ànima perseguint-me per l'obscuritat del passadís. El reflex del meu predador era quasi inexistent, era una mena d'energia blanquinosa que flotava en l'ambient.

Vaig parar de córrer, i qui estava darrere meu em va imitar. Em vaig girar lentament, i, en veure qui estava, un crit de desesperació em va sortir de l'esperit. Era jo qui hi era. No podia ser real, havia d'estar al·lucinant. En mirar cap als miralls em veia a mi, i al meu costat estava la mateixa boira que havia vist feia una estona, amb un parell de llums blanques a on haurien d'estar els ulls.

El meu cap va desconnectar completament en aquell instant, consumit pel que acabava d'ocórrer. Vaig baixar les escales amb moviments inexpressius i vaig continuar el meu camí fins a entrar novament a casa. El meu cos es va dirigir automàticament cap al llit, però els meus ulls es van parar i fixar en l'hotel. De cop i volta, em vaig despertar, i vaig poder veure una ombra gravant-me amb la càmera que vaig abandonar allà.

Aquella criatura no em va preocupar més que el clamor que es va formar abruptament al meu carrer. Amoïnada, vaig baixar a veure què passava, i vaig presenciar com ficaven un cadàver a dintre d'una ambulància, era un cos que fins a aquell dia em pertanyia a mi.